

KAPITEL FEM

Jord

SKENET AV ELD syntes någonstans långt borta, och en märklig lukt nådde May-ah där hon gick. Hon gav till en lättad suck. Det var hennes vandrings sjätte natt, och hon kunde inte minnas att hon någonsin hade varit såhär utmattad. Blotta åsynen av de höga svarta klipporna som reste sig framför henne fick henne att stöna högt. Hon var så trött. Med taktfasta steg hade hon lämnat Eyanib långt bakom sig, men nu började krafterna sina. Det var därför de plötsliga ljuden av röster och mullrande skratt fick henne att le svagt. Det kändes bättre att inte behöva vara helt för sig själv i det kompakta mörkret. Den unga eyidinnan la strax märkte till att grässlätten inte var lika jämn längre, utan började slutta uppåt i en backe för att sedan gå ner igen. Hon hade kommit fram till det som befolkningen i Eyanib och Pellira kallade Rackarbackarna. Det var ett tillhåll för rövare, men det hade naturligtvis inte May-ah någon aning om. Hade hon haft det så hade hon skyndat vidare utan att bry sig om det inbjudande eldskenet. Rackarbackarnas rövare var inte några trevliga typer, tvärtom. De skydde inga medel när det gällde att samla på sig så mycket rikedomar som möjligt. Vem vet var de öppna skrin med guld- och silvermynt som låg intill festbålet i lägrets mitt kom ifrån. May-ah närmade sig försiktigt och kikade fram bakom en hög kulle. Hon betraktade de vrålande männen med mild fascination. Ett tiotal meter ifrån henne, i en bred dal mellan två kullar, stod flera slarvigt resta vindskydd runt ett stort bål. Elden kastade ett värmande sken omkring sig, som ibland avbröts av en förbidansande svart skugga. May-ah såg på skuggorna och ryste oförklarligt till. Ifall hon skärpte blicken kunde hon urskilja ansiktena på de dansande, och det var inga trevliga ansikten. Flera var gropiga av ärr, med lappar för ögonen och skadeglada flin.

Undrar om jag vågar ta mig närmare, tänkte hon. Kanske om jag gömmer mig bakom ett av de där tälten... Då kan jag få uppsikt över elden och samtidigt hålla mig gömd.

Hon svepte sin mantel tätare om sig för att den inte skulle fladdra och hukade sig sedan. Så började hon ta sig närmare elden och de dansande rövarena. Hon uppfattade några ord i sången som sjöngs. Den verkade handla om guld och silver på hög, och vackra diamantbesatta bågare som skulle bli deras medan de såg på. May-ah förstod inte det mesta av sången, men hon

tyckte inte om de orakade männens bullrande skratt eller den stank som stod runt hela lägret. Trots det måste hon inse fakta, och det var att hon hade varit alldeles för glupsk när det gällde matsäcken. Hon hade bara en enda limpa kvar, och det var en bit ännu till Acinanib. Hon hade inget val. Hon måste gå in dit.

Nej, aldrig att jag går dit! sa en liten bestämd röst i hennes huvud. *Hellre svälter jag ihjäl!*

May-ah beslöt sig för att vänta en liten stund, kanske allt skulle lugna ner sig efter ett tag. Då kunde hon smyga fram och i tysthet byta till sig lite mat från det överfulla bordet en bit bort. Så hon satte sig med ryggen mot tältets tyg och försökte värma sig så gott det nu gick. Hon väntade. Var det något som May-ah var bra på så var det att vänta. Hon hade tillbringat många nätter med att avvakta soluppgången. Hon kunde konsten att inte bli uttråkad. På himlen lyste stjärnorna nu, deras vita sken brann klart ikapp med den avtagande månen. May-ah lät sig lugnas av ljuset och letade efter två speciella stjärnor. De var de starkaste, och den enda stjärnbild som hade ett namn i Gorn. *Tiesso Oneldina*. Ögonen. Det dröjde inte länge förrän hon fann dem. Två strålande ljuspunkter inte långt från varandra, som blinkade vänlig mot henne. Det fanns en sägen i Gorn, en sägen som berättade att när en eyid dog så åkte stjärnorna i dess ögon upp och förenade sig med *tiesso Oneldina*. Om den var sann visste inte May-ah, men hon hade lagt märke till att stjärnbilden hade lyst betydligt klarare på sista tiden. Hon suckade tungt. Oväsendet från lägerelden hade dämpats en aning nu. Om hon skulle ta och...

– Va fan nu då?

May-ah tog blicken från himlen och såg sig förvirrat omkring. Framför henne tornade en hög mörk skepnad upp sig, och en gigantisk hand greppade tag om hennes egen handled.

– Å vad har vi här då? mullrade en röst och drog handen åt sig så att May-ah fann sig stirra upp i ett brett rödmosigt ansikte.

Små svarta ögon glodde på henne ur det, instoppade som russin i en bulle.

– Åh fy fasiken! fortsatte mannen och släppte taget om hennes handled som om han hade bränt sig på den. Va e du för en typ då?

Han väntade inte på hennes svar, och det var på sätt och vis bra eftersom han skulle ha blivit ännu argare när han inte fick något. May-ah förstod nämligen inte ett ord av vad den här jätten sa. Istället greppade mannen ett fast tag om hennes mantelhuva och drog henne med sig ut i eldskenet.

– Boss! vrålade han. Boss, vi har gäster!

Den glada bullrande sången tystnade tvärt när alla rövares ögon föll på eyiden. May-ah kände paniken välla upp inom sig. Nu var hon riktigt illa ute. Hon halvt släpades, halvt småsprang i jättemannens fotspår när han banade

väg genom folkmassan. Han styrde stegen mot en hög trästol prydd med tjocka sidendynor i regnbågens alla färger, där en man med oborstat svart hår tronade. Runt mannens hals hängde ett par tjocka guldkedjor, och på hans huvud satt en gyllene ring något på sned.

– Vad har du nu fått tag i för sattyg, Bob? frågade han med ljudlig röst. Stanna där du, jag vill inte komma för nära't!

Jättemannen stannade lydigt och höll fram May-ah som om hon vore en katt han ruskade i nackskinnnet. Hon såg förskräckt på mannen i stolen, som ryckte till vid hennes direkta blick.

– Konstig kropp, muttrade han och rynkade på sin tillplattade näsa.

Den såg ut att ha blivit knäckt mer än en gång. Bob, jättemannen, glodde på May-ahs pärlbesatta hår.

– Du boss, sa han med en girig glimt i de svarta ögonen. Typsaken har glitter i håret.

Han lyfte sin andra köttiga hand för att röra vid eyidens hår. Efter bara ett ögonblick skrek han till och drog åt sig handen igen.

– Fanstyget bet mig! tjöt han och blängde ilsket på May-ah, som kände hur hon kröp ihop inför hatet i hans blick.

Eyiders tänder var gjorda för att mjuka upp rötter och sega grenar innan de svalde dem. Bob kunde vara tacksam för att hon inte hade knäckt benen i hans hand, men tydligen såg de inte den saken på samma sätt. Hövdingen drog på munnen.

– Det är ruter i typen, sa han muntert.

– Vad ska jag göra me'n? frågade Bob surmulet.

Hans hand var redan röd och svullen, och han kände på sig att det skulle bli värre. Hövdingen ryckte på axlarna.

– Inte ser den så farlig ut, sa han obekymrat. Men skenet kan bedra, och så är de där pärlorna riktigt tjusiga. Se till att befria den från bördan och släpp den fri sen.

Bob nickade och slöt sin skadade hand om May-ahs armar så att hon inte kunde röra dem. Trots att han hade ont så var han ändå för stark för henne. Så sträckte han fram den andra handen mot håret igen. Det var ett misstag. För ett ögonblick glömde May-ah sin rädsla. Hon tog i med all sin kraft och satte sitt vassa knä i magen på Bob så att han, oförberedd som han var, tappade luften och släppte taget om hennes armar. Genast var May-ah på fötter och började springa, men hon kom inte långt förrän andra rövare spärrade hennes väg.

– Inte så brått, typen, hörde hon hövdingen säga bakom henne. Härifrån kommer du inte så lätt. Fånga in den!

May-ah beräknade hastigt mängden av rövare som närmade sig henne med all den fart som deras kroppshyddor tillät. De var många. De var starka.

Men de hade inte hennes smidighet. Kvickt duckade hon under en rövares klumpiga försök att lägga armarna om henne och dök upp igen bakom honom. Innan han hade hunnit vända sig om gav hon honom en hård spark så att han föll huvudstupa in i magen på en annan. Genast var en tredje rövare över henne och pressade ner henne mot marken, men hon körde sina skarpa fingerklor i hans arm och ålade sig mellan benen på honom medan han skrek av smärta. May-ah hann faktiskt ett par meter innan hon kände någon rycka i hennes mantelhuva. Hon rycktes baklänges och var nära att strypas.

– Fick dig! hörde hon Bobs röst säga, och så var hon tillbaka i hans fasta grepp.

Nu var det klippt. Trots att hon kämpade emot som en ilsken katt och klöste rövaren överallt hon kunde komma åt höll han henne i ett mycket orubbligt grepp. Reliken kunde inte hjälpa henne. Hon var helt ensam mot 30 uppretade rövare.

.....

May-ah skulle i framtiden inte riktigt komma underfund med vad som sedan hände. Hon mindes en hastigt uppflammande vrede, skrik av överraskning och rädsla, och ljudet av något dånande. Hon stod i lågor för ett ögonblick, hon var en förtärande eldsflamma som var omöjlig att kontrollera. Ett blixtrande vitt ljus sken från hela hennes varelse och förblindade henne fullständigt. Det varade bara i ett par minuter, men det kändes som en evighet. Plötsligt var det väldigt mörkt igen, och May-ah såg sig omkring. Hon andades tungt, som om hon hade sprungit, och hon gnuggade sig häftigt i ögonen för att bli av med de dansande ljusfläckarna innan hon utmattad sjönk ihop på marken. Hon låg där en stund och försökte få kontroll över sin andning. Det var ett svagt jämrande läte som fick henne att titta upp. Hon flämtade till. Vid hennes fötter låg Bob med ögonen uppspärade av chock. Han rörde sig inte, förutom att hans bröstorg sakta höjdes och sänktes. Han levde. May-ah tänkte inte vara kvar när han kvicknade till. Hon kom på fötter så fort hon kunde, och hennes ögon gled över lägret. Det verkade vara mycket ljusare nu. Solen var på väg upp, och dess strålar kastade ett svagt sken över en plats som verkade totalt övergiven. De få rövare som hade hunnit undan explosionen måste ha sprungit så fort de kunde, de syntes inte till någonstans. Hövdingen var borta, så han måste ha varit en av dem. Resten av rövarna låg utspridda lite överallt, alla med samma överraskade uttryck i ansiktet som Bob. Men de levde. Det stora festbålet var nu bara små glödande rester, och gräset under May-ahs klor var sotigt och svett. Det låg en stank av bränt i luften, en stank som fick det att krypa i May-ahs ryggrad. Hon såg på förödelsten. Av tälten fanns bara svartbrända pinnar kvar, tältduken hade förkolnat helt. Ett triumferande leende skymtade till i May-ahs ansikte för ett ögonblick, men försvann nästan

genast igen. På något sätt kände hon sig alldeles lugn. Hon såg på sina händer, försökte hitta något ovanligt, men de var precis som de alltid hade varit. Hon greps av en misstanke och började leta efter Reliken i sin mantel. Kanske dess kraft på något mystiskt sätt hade kommit tillbaka för att hjälpa henne ut ur knipan? Men nej, det kunde inte vara så. Reliken såg fortfarande död ut, kraftlös.

– *Så det var inte du då*, mumlade May-ah och stoppade tankfullt tillbaka amuletten i mantelvecket. *Men om inte du gjorde det, vem var det då? För det kan inte ha varit jag, det kan det bara inte...*

Hon såg mot den uppåtgående solen med rynkad panna.

.....

Självklart fick hon inget svar, bara en svag vindil blåste bak hennes hår och fick hennes hud att knottras.

Jag gör nog bäst i att fortsätta min färd, tänkte hon. *Bara jag skaffar mig lite mat först.*

Hon gick fram till det bord som hon förut hade sett. Det hade på något mystiskt sätt skonats från explosionen och dignade av mat. Rövarna måste ha varit mitt uppe i en stor fest. Stora vackert gyllene ostar låg upptravade på fat; flera brödkorgar vars innehåll doftade himmelskt stod på marken intill bordet; gigantiska fat fyllda med korvar och olika pastejer fanns där, och det fanns även stora tunnor med någon form av vin eller öl. May-ah log belåtet och funderade sedan på hur hon skulle frakta sin matsäck. Neas säck kanske var praktisk och rymlig, men hon fick vansinnigt ont i axlarna av att känka på den för länge. En lättare buren säck skulle göra det hela betydligt lättare. Hennes blick föll på en liten säck full av guldmynt. Säcken hade två remmar fastknutna från öppningen till botten, och den såg ut att tåla väta riktigt bra. May-ah gick fram till den, vände den med viss svårighet upp och ned så att gulden for ut i en strid ström. Sedan synade hon säckens insida. Hon nickade sakta, stygnen som höll ihop säcken var stadiga och säkra. Den skulle hålla. May-ah började fylla den med mat. Bröd och ost samt olika sorters frukt och grönsaker trillade ner i den. Hon rörde varken korv eller pastejer, blotta tanken på dem fick henne att må illa. Eyider äter inte kött av vare sig fågel eller fyrfotadjur. Fisk går bra, men de tycker för det mesta inte om smaken av det. May-ah vägde nu sin matsäck i handen.

Jag har väl gått ungefär hälften till Acinanib redan, tänkte hon för sig själv. *Så mer än så här lär jag inte behöva.*

Hon stoppade armarna i säckens öglor och fick upp den på ryggen. Nu fördelades tyngden över båda axlarna, vilket kändes betydligt bättre för ryggen. May-ah kastade en sista blick på de utslagna rövarna. De hade börjat

röra på sig nu, men rörelserna var stela som om de till hälften hade glömt hur man gjorde. May-ah tassade så tyst och osynligt hon kunde genom lägret, rakt västerut. Så fort hon var ordentligt utom synhåll för Rackarbackarna började hon springa, och hon sprang tills hon var alldeles säker på att ingen följde efter henne. Sedan gick hon som vanligt igen.

.....

Högre upp strömmade floden starkt, och de gröna kullarna övergick i järngrå iskalla berg vars toppar blänkte blodröda i den uppåtgående solen. May-ah for med sina svarta ögon över den brusande strömmen. Under ytan blänkte hotfulla vassa stenar, och vattnet var iskallt. Om hon skulle försöka hoppa över den här rasande floden skulle hon falla och dras med av forsen. Kylan skulle förlama henne då, och hon skulle frysa in i medvetlösheten innan hon drunknade. Men det verkade inte finnas någon annan utväg. May-ah såg sig förtvivlat omkring. Hala stenar stack upp ovanför ytan, kanske hon kunde balansera på dem en bit? Hon drog ett djupt andetag för att fylla lungorna ordentligt med syre. Sedan började hon, ytterst sakta, att ta sig ut på stenarna. Hennes klor slant ofta, och hon skrapade både armbågar och knän, men hon kom åtminstone fram. Så tog stenarna slut, och May-ah blev stående. Hon bet sig nervöst i underläppen och kisade mot andra stranden. Den låg ännu för långt borta för att hon skulle klara av att hoppa till den, men om hon tog ordentlig sats så skulle hon kunna landa i vattenbrynet och vada i land. Förhoppningsvis. Det var värt ett försök, och om hon skyndade sig upp ur vattnet så kanske hon inte skulle frysa så mycket. May-ah böjde benen. Hennes klor lossade lätt på greppet runt den hala stenen. Så hoppade hon.

.....

Hon befann sig i luften betydligt längre än vad hon hade trott. Ett ögonblick fick hon för sig att hon hade fått vingar och flög, men så kände hon åter av jordens dragningskraft och föll tillbaka mot marken. May-ah försökte att inte titta, hon ville inte se när hennes fötter slogs sönder och samman mot de grymma stenarna. Hon tog mark, med en lätt duns och utan minsta plask. Underlaget hon stod på kändes inte ilsket och vasst, tvärtom. Det var torrt och varmt och smekte lugnande hennes fötter. Hon uppbådade sitt mod och tittade ner.

– *Vid de Fyra gudomliga!* utbrast hon

Hon befann sig inte i isande vatten, utan på torr solvarm sand. Inga spetsiga stenar syntes till. May-ah såg bakom sig, och märkte att bara ett par tum från slutet av hennes klor, forsade floden fram som den alltid hade gjort.

Solen glittrade i dess yta. Framför henne såg hon flodkanten, vars gröna gräs fladdrade i den ljumma vinden.

– *Det här är inte möjligt*, mumlade May-ah och böjde sig ner för att känna på sanden under sina fötter.

Den kändes som om den hade legat där i solens värme i flera dagar, och inte alls under vatten för bara en liten stund sedan. Nej, det var inte möjligt. Men det hade hänt ändå.

.....

Sakta växte Acinanib, Trädens Stad, fram framför May-ah. Den var enorm, en vansinnigt stor skog där träden sträckte sina mäktiga grenar högt över hennes huvud och bildade ett valv. Det låg en mättande kraftig doft av värme och förruttelse i luften som påminde henne om Gorn, och hon fick bita sig i läppen för att inte börja gråta. May-ah gick och gick, följde ständigt floden motströms. Den hade splittrats till ett flertal bäckar som någon gång i en svunnen forntid hade beslutat sig för att flyta samman, och May-ah följde nu den största av dem.

Undrar var någonstans jag kommer att hamna ifall jag fortsätter såhär, tänkte hon och kisade i dunklet mellan träden för att fortsätta ha uppsikt över bäcken.

Då tog plötsligt träden slut, fullständigt apropå. May-ah fann sig stå i en glänta, stor som... som... Ja, det var faktiskt svårt att avgöra var den började och slutade. Det växte åtminstone inga träd i gläntan, inga som hon kunde se i alla fall. Annars slingrade sig alla möjliga sorters växtlighet över mark och på de träd som stod i en fullständigt jämn cirkel runt gläntan. May-ah stod ett ögonblick och bara stirrade, men sedan blev hon medveten om att något grep tag om hennes ben. Hon tittade ner och flämtade till. En enorm klängväxt, tjock som en trädstam, virade snabbt sig själv runt omkring eyidens underkropp och höll stenhårt fast. Hon skrek panikslaget och försökte sparka sig lös, vilket bara fick klängrankan att hålla hårdare. Så lyfte den plötsligt upp henne i luften med benen i vädret.

– *Släpp!* skrek May-ah med en blandning av rädsla och ilska.

Hon vred sig som en mask på kroken, vilket inte var till den minsta nytta. När hon klöste med båda fingrar och fötter verkade bara rankans grepp om henne hårdna. Det var i det ögonblicket som en lugn röst hördes bakom henne.

– *Eder, släpp vår gäst.*

Genast sänkte sig klängrankan mot marken, och med en lätt duns lades May-ah på en bädd av löv. Hon såg upp, och ett par ögon tittade tillbaka på henne. Dessa ögon... Det var märkligt, de tycktes inte ha någon färg. En

silverfärgad pupill, precis som en människa, var det enda som verkade vagt bekant. Irisen, ögonfärgen, fanns överhuvudtaget inte där. Det var förbryllande ögon, visare än till och med Ledarens hade varit, men trots det med en glimt av humor. May-ahs mun var vidöppen av förvåning.

– *Välkommen*, sa rösten på emgah, och så kunde eyiden se hela varelsen.

Hennes haka föll ner, och hon glodde utan att kunna hejda sig. Vid första anblicken verkade varelsen nästan eyidisk, eller rent av mänsklig. Det var om man undantog ögonen och det faktum att dess hud hade en matt blekgrön färg. Men om man tittade en längre stund kunde man se andra skillnader. Varelsens hår var lika vitt som snön ovanpå Anelabergens toppar, men den visade inga tecken på hög ålder som den gamla gumman i Neas hus hade gjort. Hon, för varelsen var alldeles säkert en hon, var klädd i en långärmad klänning i samma färg som bleka rosor, och det stod som en doft av tusen olika sorters blommor runt henne.

– *T... tack*, stammade May-ah nervöst.

Varelsen... kvinnan... vad hon nu var, log vänligt mot henne, och det leendet verkade behagligt lugnande.

– *Vad kan jag hjälpa dig med, min kära eyid?* frågade hon och såg på May-ah.

– *Jag... jag vet inte*, svarade eyiden och fumlade med Reliken i manteln.

Hennes fingrar slöts om den nu välbekanta formen, och hon föll fram den mot kvinnan. Den silverögda tog ett steg framåt med en liten förvånad rynka i den höga pannan.

– *Det är Reliken, den allra heligaste högsta*, sa hon. *Varför har du kommit hit med den?*

– *För att... för att den blev...* mumlade May-ah och såg generat ner i marken. *Den blev rörd av en ovärdig, och nu är livet i stenarna dött.*

Kvinnan sa inte ett ord, hon tog bara Reliken och synade den noga. Så suckade hon sorgset och räckte tillbaka den.

– *Jo, livet är utsläckt i de Fyra*, sa hon med en röst som plötsligt verkade tom och livlös. *Men vad kan jag göra åt det?*

May-ah tvekade.

– *Det vet jag inte*, sa hon ärligt. *Jag fick bara... Jag trodde att jag kunde få hjälp här. Jag såg Relikens karta och tänkte...*

Kvinnan skrattade lågt.

– *Kartan, ja, det förklarar saken*, sa hon. *Men jag har inte makten att återskapa de Fyra. Jag styr bara över jordens krafter, inte de övriga.*

– *Jordens krafter?* upprepade May-ah. *Vad betyder det?*

Kvinnan stirrade på henne ett ögonblick som om hon inte kunde tro vad det var hon hörde.

– *Flicka, har du inte fått skolning i det heliga?* frågade hon förvånat. *Har*

Gorn glömt den Gamla Historien? Lär inte Ledaren ut det han vet till sina efterkommande längre?

– Jo, det gjorde han säkert, svarade May-ah. Men... det var inte meningen att jag skulle bli Relikens Väktare. Min Ledare är död, och det är alla hans efterkommande också. Det... det blev en brand.

Hennes hals stockade sig vid minnet av Avenis i sorg förstenade ansikte och kunde inte fortsätta.

– Jag var den enda som kom därifrån med livet, sa hon istället. Jag och Reliken.

Kvinnan nickade.

– Berätta inte mer, sa hon. Jag förstår din smärta. Men Relikens Väktare kan inte gå igenom livet utan att få höra den Gamla Historien. Följ med mig.

Hon vände ryggen mot May-ah och började gå. Den unga eyiden tvekade först, men sedan följde hon efter. Kvinna ledde genom gläntan, förbi både blommande buskar och väldoftande höga träd, tills de stod framför en stor buske. Dess brungrå blommor hängde i klasar från de nakna grenarna, och späda ljusgröna knoppar vittnade om att bladen snart skulle slå ut. Kvinnan tog ett steg framåt och rörde lätt vid den tjockaste grenen.

– Anavel, vill du släppa förbi oss? viskade hon lågt.

Busken darrade till, och dess grenar böjdes ner i en djup bugning. Sedan gled de åt sidan och blottade en gammal trädörr som satt i en mur av söndervittrande stenar. Kvinnan la handen på det spruckna träet, och dörren gled upp. Ett svalt grått mörker var allt May-ah kunde säga därinne, och hon tog osäkert ett steg bakåt.

– Var inte rädd, sa kvinnan vänligt och tog hennes hand. Ingen och inget kommer att skada dig där inne.

May-ah bet sig i läppen, en invand gest vid det här laget, och tittade in genom dörröppningen. Mörkret var så tätt att hon inte kunde urskilja något annat. Men kvinnans hand kändes trygg i hennes, så hon nickade. De gick in genom dörren.

•••••

Först kändes det som om mörkret skulle uppsluka dem bägge två, men så syntes plötsligt ett svagt ljus någonstans långt borta. Kvinnan ledde May-ah genom något som verkade vara en svagt sluttande gång nedåt. I dess ände lyste ljuset med en allt starkare vit glöd. Så var de plötsligt ute ur gången, och May-ah fann sig stå under en uråldrig eks mäktiga mörkgröna tak. Dess rötter grävde djupt ner i stengolvet de stod på, och det var täckt av fallna löv och ekollon.

– Välkommen in i det allra heligaste, sa kvinnan. De Fyras rum, platsen för all världens visdom.

Hon strök tillgivet över ekens skrovliga bark. May-ah sa ingenting, hon kände sig alldeles förstummad vid åsynen av det överväldigande trädet.

– *Nå, sa kvinnan och satte sig på en bred rot. Vet du vilka de Fyra är? Vilka krafter de har?*

May-ah tänkte efter ett ögonblick, och sedan reciterade hon en gammal ramsa som hon hade lärt sig när hon var liten.

Jorden styr allt som växer och gror

Luften som med vindar for

Elden hör till Flammornas Borg

Vatten är hemvist åt all världens sorg

Skapat världen, så är det sagt

De Fyras oändliga makt

Kvinnan nickade sakta och log lite.

– *Jag är Jord, sa hon och la handen mot sitt bröst. Det här är mitt rike, jag styr över vartenda träd och varje blomma. Den här eken...*

Hon såg upp bland de mildt susande bladen.

– *... den är mitt livsverk. Jag la ner all min omtanke och kärlek i den. Är den inte magnifik?*

– *Den är fantastisk, sa May-ah uppriktigt. Men... om de här är de Fyras rum, varför finns endast jordens träd härinne?*

Jord skrattade lågt och visade på rummets väggar. Nu märkte May-ah att rummet var format som en triangel där väggen som gången hade utmynnat genom var svagt rundad, som om rummet bara var en del av en cirkel.

– *Du ser inte de andras rum, sa Jord vänligt. Det finns en ingång till de Fyras rum från vart och ett av deras riken. Det här är bara min del. Men nu måste vi återgå till den Gamla Historien.*

.....

”I tidernas begynnelse, innan världen skapades, fanns det en varelse som vi kan kalla Skaparen. Den har många namn, men vi måste hålla oss till ett. Det var denna Skapare som gjorde oss Fyra. Den tillverkade också ett vackert klot som svävade mitt i rymden, ett klot som inte gjorde så mycket mer än att skifta från dag till natt. Det var mycket vackert, en prydnad för universum, men inte mer. Det var jag och mina tre systrar som bad Skaparen att låta oss få ta över klotet, att få det att leva och andas. Skaparen beviljade vår önskan, mest för att Den var uttråkad. Jag vet inte om Den hade tänkt sig att göra något mer med klotet, jag vet inte ens om Den kunde. Den ville roa oss, eftersom Den älskade oss.”

.....

– *Varför kallar du Skaparen för Den? ville May-ah veta, och bad hastigt om ursäkt för att hon avbröt berättelsen.*

– *Därför att det är svårt att sätta ett kön på Skaparen, svarade Jord*

lugnt. *Den har ingen egentlig form... Den är bara som en varm kraft. Får jag fortsätta?*

May-ah nickade häftigt och stödde huvudet i händerna där hon hade slagit sig ner på roten mittemot Jord. Elementaren fortsatte:

”Jag spred mina träd över jorden, och jag fick blommornas knoppar att slå ut. Vatten släppte lös sina väldiga krafter och grävde djupa fåror i marken, som hon sedan fyllde med klart kallt vatten. Luft skapade sina vindar att blåsa och skänka behaglig kyla under varma dagar. Och Eld, hon gav jordens varelser sin heta gåva, sina högt älskade flammor. Tillsammans skapade vi livet i alla dess former. Jag gav alla fyrfotadjur liv, fiskar och undervattensvarelser blev Vattens gunstlingar, Luft fanns sina favoriter hos fåglarna, och Eld hos alla djur som kryper och krälar. Men det var med samlade krafter som vi skapade eyidernas släkte, och vi blev så förtjusta i vår skapelse att vi gav er ett vapen mot onda makter, med lite av oss alla fyra inuti. Vi kallade den Reliken, och sa åt er att beskydda den noga och inte slösa med dess kraft. Det gjorde ni, i tusentals år, och Reliken gavs i arv från en Ledare till nästa. Det fortsatte så tills den ödesdigra dag då Gorn brann ner.”

•••••

May-ah ryckte till och Jord gav henne en sorgsen blick. Hon suckade tungt.

– *Det var Eld som skapade elidianerna, sa hon med en blandning av vämjelse och medömkan. Hon skapade dem i ett fåfängt försök till egna undersåtar, som skulle dyrka henne över oss andra. Nå, hon fick som hon ville i alla fall.*

Jord bytte tonfall och rösten blev bister.

– *Elidianerna, det förvirrade folket, sa hon torrt. Som vandrar runt och tänder eld på allt möjligt. De borde utplånas, men ett sådant beslut måste fattas av oss alla Fyra, och Eld går inte med på det. Hon tycker att det är smickrande med dessa små kräk som fjäskar för henne.*

– *Var det... elidianerna som satte Gorn i brand?* stammade May-ah, blek i ansiktet.

Jord nickade.

– *Men hata dem inte för det, sa hon. De kan inte rå för att de blev till, lika lite som du. Det är deras natur att tillbe elden, och man kan inte avsky någon för dess natur.*

May-ah böjde på huvudet i tungt accepterande. Hennes mun var ihopknipen till ett smalt streck.

– *Jag ska försöka, sa hon. Det ska jag verkligen. Men... förlåt för att jag är så otålig, men jag måste få veta. Hur ska jag få Reliken levande igen?*

Jord tittade länge på henne utan att säga ett ord, och de silvriga ögonen fick slutligen May-ah att vända bort blicken.

– *Jag vet inte, sa elementaren tillslut. Det har aldrig hänt förut. Hur dog den?*

May-ah berättade om Johnny. När hon var färdig blev det åter tyst. Den vithåriga kvinnan framför henne såg fundersam ut, och sedan ryckte hon på axlarna.

– *Som sagt, sa hon dystert, det har aldrig tidigare hänt. Jag har inga råd att ge dig... Men kanske mina systrar har det.*

En ny glöd tändes i hennes ögon.

– *Vatten äger uråldrig visdom, sa hon. Hon vet havets hemligheter, och vattnet är det allra äldsta elementet. Kanske hon kan hjälpa dig.*

– *Var bor Vatten då?* frågade May-ah.

– *Rakt österut härifrån, svarade Jord. Följ floden, alla floder mynnar slutligen ut i Vattens rike, eftersom de också härstammar därifrån.*

– *Då beger jag mig av genast.*

Eyiden reste sig hastigt från roten, men Jord log varmt och bad henne att stanna.

– *Här kan du få ett varmt mål mat och en plats att vila på inatt, sa hon. Du har färdats långt och behöver samla krafter på nytt.*

May-ah nickade.

– *Du har rätt, sa hon. Jag ger mig av imorgon.*

.....

Hon blev visad ut ur de Fyras rum och åter genom den mörka gången. Solen sken starkt i hennes ögon och fick henne att kisa, men hon vande sig snabbt vid ljuset. Jord visade henne tvärsigenom gläntan in i en liten dunge av späda björkar. Härskarinnan över allt som växer och gror sträckte upp sina ljusgröna smala armar i luften.

– *Betula, visa dina konster, mumlade hon Bilda en ring av dina stamma, väv samman dina grenar till ett grönskande tak.*

Ett svagt grönaktigt sken spred sig från hennes utspärrade fingrar och träffade björkarna. May-ah såg med ögon vidöppna av förvåning hur de smidiga ungräden började glida igenom det höga gräset som om de hade vadat genom vatten, och ställa sig i en bred oval som var ungefär tolv fot från den enda kanten till den andra där den var som vidast. Björkarnas grenar flätade sig samman till ett ljusgrönt tak som började några fot ovan marken och sedan bildade ett mjukt rundat skydd för väder och vind. Men Jord nöjde sig inte med det. Hon satte sig på huk och rörde lätt vid den mossiga marken.

– *Helix, kallade hon med slutna ögon. Helix, låt dina gröna rankor väva samman stammarna till täta väggar, fyll varje springa, låt inget ont passera.*

Medan hon talade trängde något upp ur jorden som hon rörde vid.

Smala murgrönsrankor fullkomligt sprängde fram ur marken och växte i en vindlande fart. De slingrade sig omkring björkstammarna och bildade en mörkare grön vägg ända upp till dess att björkarnas löv tog vid. Och så plötsligt stod det ett litet hus likt en kulle av blad och grönska framför May-ah. Jord log och slog ut med ena armen i en välkomnande gest.

– *Det här blir ditt nattläger, sa hon. Du ska se att du kommer få dina krafter tillbaka. Men det blir när mörkret faller. Nu ska du få mat!*

•••••

Flera timmar senare la sig May-ah på den gräsbädd som Jord hade gjort åt henne. Hon var väldigt belåten, elementaren hade bjudit henne på mången märklig maträtt och hon hade provsmakat alla. Säkert hade hon ätit alldeles för mycket, för hon låg som en död hela natten. Över grönskehuset blänkte stjärnorna, och May-ah tog sin tröst i dem. Någonstans lång borta kunde hon höra en sång, och hon kände igen Jords klocklika röst. Timmarna passerade medan May-ah kände hur orken återvände till hennes utmattade leder. Så fort solens strålar sken in genom det gröna taket steg hon upp och gick ut ur huset. Över en trädgren hängde hennes mantel, och intill trädet stod Jord. Det verkade som om hon hade känt på sig att May-ah var vaken.

– *God morgon, log hon. Jag har lagt mat i din säck så att du inte ska behöva slösa tid på att äta morgonmål.*

May-ah tog emot sin ryggsäck med ett tacksamt leende.

– *Jag tackar dig för allt du har givit, sa hon artigt och böjde respektfullt på huvudet. Och jag bjuder dig nu farväl.*

– *Farväl, du sista av Gorns eyider, sa Jord. Och när du har kommit fram till min syster Vattens rike, kan du då ge henne mina varmaste hälsingar?*

May-ah nickade.

– *Det ska jag göra, lovade hon. Det är ändå ringa tack för vad du har gjort för mig.*

– *Då gör jag ytterligare något, sa elementaren och höll upp handen, som åter började skimra i grönt.*

Den här gången kunde inte May-ah höra vad som sades, men hon kände en svag pirrning i armen efteråt.

– *Jag har gjort din resa lite lättare, sa Jord. När du kommer fram till det ställe där Eyafits huvudkälla bryter fram, säg då ”Carnea, lyd din härskarinnas önskan” och gläds åt det som händer. Lycka.*

– *Lycka, svarade May-ah och bugade igen.*

När hon tittade upp från den var Jord borta.